

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝ ΣΙΜΟΝ

(Η πρώτη πλήρης βιογραφία τής Σιμόν Σιμόν, τής πιο μικρής και τής πιο χαριτωμένης Γαλλίδος καλλιτέχνιδος του κινηματογράφου, γραμμένη από τη γνωστή βιογράφο των «αστέρων» Ζάν Ρουντό.)

Η Σιμόν Σιμόν μας ήρθε στον κινηματογράφο από την Μαδαγασκάρη. Γι' αυτό ακριβώς έχει ένα παραξενο βέλγητρο και μία μυστηριώδη προσωπικότητα που της δίνει μία ξεχωριστή θέση στην οθόνη. Δεν γεννήθηκε όμως εκεί κάτω σ' αυτό το εξωτικό νησί. Η τρελλή Σιμόν ήρθε στον κόσμο στη Μασσαλία κι' ακριβώς στις 23 Απριλίου 1914. Ο πατέρας της είναι Γάλλος διοικητικός υπάλληλος κ' η μητέρα της Ιταλίδα, από το Μιλάνο. "Ετσι η καλλιτέχνις μας κληρονόμησε όλο το φλογερό Ιταλικό αίμα κι' όλη την παιγνιδιάρικη χάρη και το νόστιμο πνεύμα τής Μασσαλίας. Έκει άλλωστε πέρασε τα πρώτα παιδικά χρόνια της, μέσα στην ναυτική ατμόσφαιρα του μεγάλου λιμανιού.

"Επειτα, σέ ηλικία 8 χρόνων, έφυγε με τους γονείς της για την Μαδαγασκάρη έπτά ολόκληρα χρόνια, μέσα στον τροπικό ήλιο και στην παραδείσια βλάστησι του μεγάλου αφρικανικού νησιού. Το κλίμα τής Μαδαγασκάρης τής έδωσε ένα άλλοκοτο βέλγητρο και μία πικάντικη νοστιμάδα του ξετρελλαίνει τους Παρισινούς.

"Όταν ξαναγύρισε στη Γαλλία, δεν είχε παρά ένα μεγάλο όνειρο, ένα φλογερό πόθο να παίξει στο θέατρο. Μά ο πατέρας της δεν αισθάνεται καμιά συμπάθεια για την καλλιτεχνική ζωή. Το ίδιο κ' η αυστηρή μητέρα της. Με κανένα λόγο λοιπόν δεν ήθελαν να την αφήσουν να γίνη «θεατρίνα». Η Σιμόν όμως, ευστροφη, όπως πάντοτε, τους μίλησε τότε για τον κινηματογράφο. Προσπάθησε να τους αποδείξη ότι η κινηματογραφική καριέρα, εκτός που είναι πιο λαμπρή και πιο επικερδής από την θεατρική, δεν έχει τους κινδύνους τής μποεμικής ζωής τής τελευταίας. Στον κινηματογράφο η έπιτυγχάνεις ή ξαναγυρίζεις στο σπίτι σου. Δεν μπορείς να φυτοζωήσεις ποτέ, όπως στο θέατρο. Μά οι γονείς της δεν ήθελαν να διακρίνουν αυτή τή διαφορά και να την αφήσουν να δοκιμάση την τύχη της στην οθόνη. Η Σιμόν λοιπόν, για πρώτη φορά στη ζωή της συνάντησε ένα ανυπέρθλητο εμπόδιο. Ο άτιθασσος χαρακτήρας της έξανάστη κι' όπως είναι από τις υπάρξεις εκείνες που παίρνουν γρήγορες αποφάσεις και κάνουν πάντα «του κεφαλιού» τους, έδραπέτευσε μία νύχτα από το σπίτι της, κρύφτηκε στο έξπρες και έπεχειρήσε να φτάση ως λαθρεπιβάτης στο Παρίσι. Μά ο έλεγκτής των εισιτηρίων την ανέκαλυψε και την κατέβασε στη Λυών. Έκει η Σιμόν, χωρίς να χάση το θάρρος της, πούλησε σ' ένα γκαρσόνι του έστιατορίου του σταθμού το χρυσό βραχιόλι της, έξοικονόμησε έτσι εκατό φράγκα, αγόρασε ένα εισιτήριο τρίτης θέσεως για το Παρίσι και πήρε την άμέσως έπομένη άμαξοστοιχία. Στη Λυών δεν έμεινε ούτε τρεις ώρες. Αυτό είναι μια ένδειξις του αξιοθαύμαστου θάρρους της και τής έκπληκτικής αποφασιστικότητός της. Ήταν αποφασισμένη να φτάση στο Παρίσι με κάθε τρόπο κι' έφτασε!

"Όταν κατέβηκε από το τραίνο στην κοσμοπόλι, είχε στην τσέπη της δέκα φράγκα και ένα σημείωμα με την διεύθυνσι μιας μακρυνής συγγενούς της, που καθόταν στην παλιά Μονμάρτη. Η Σιμόν πήρε ένα ταξί, έδειξε την διεύθυνσι στον σωφέρ κ' ύστερ' από λίγη ώρα ήταν μπροστά σέ μια αυστηρή γεροντοκόρη, που την κύτταζε κατάπληκτη με τα μυωπικά μάτια της, πίσω από τα χοντρά γυαλιά της.

Μά κι' αυτή τή φορά η Σιμόν δεν έχασε το θάρρος της. Ήταν δεκαπέντε χρόνων κ' ήθελε να πετύχη στη ζωή και να πραγματοποιήση το μοναδικό όνειρό της. Εξήγησε λοιπόν σ' αυτήν την γεροντοκόρη ποιά ήταν και τί ήθελε στο Παρίσι, με τόσο ένθουσιασμό και με τόσο θέρμη, ώστε συγκίνησε βαθειά την συγγενή της. Η γυναίκα αυτή μπροστά στη Σιμόν που ήταν όλο δροσιά, υγεία και πόθο για τήν κατάκτησι τής ζωής, ένοιωσε ξαφνικά ότι είχε καθή-

κον να την βοηθήση. "Ετσι κι' εκείνη όταν ήταν μικρή είχε ένα σωρό όνειρα, μά με τους διαταγμούς, τή δειλία, την υποχωρησι μπροστά στα εμπόδια, τα έγκατέλειψε για να καταντήση μια γεροντοκόρη γεμάτη πίκρες και στερήσεις. Δεν θέλησε λοιπόν ν' αφήση να ξαναγίνη ένα τέτοιο «έγκλημα» και να καταστραφή και μια άλλη ζωή. Κι' αντί να ειδοποιηση τους γονείς της Σιμόν, την έκρυψε στο σπίτι της και την βούθησε όσο μπορούσε στα πρώτα βήματά της στο θεατρικό έπάγγελμα.

Η τρελλή Σιμόν, από την άλλη μέρα άρχισε να πολιορκή τους διαφόρους παρισινούς θιάσους. Πουθενά όμως δεν υπήρχε θέσις. Στο «Απολλό», ωστόσο, ήθελαν μια καμαριέρα για να ντύνη την πρωταγωνίστρια. Η Σιμόν δέχτηκε αυτή τή θέσι για να «τρυπώση» στον θίασο. Από εκεί ήταν βεβαία πως δεν θ' άργουσε να πηδήση στη σκηνή. Κι' αλήθεια, ύστερ' από ένα μήνα, στο καινούργιο έργο που ανέβασε ο θίασος, στο «Μπαλταζάρ», υπήρχε διαθέσιμο ένα ρολάκι για μια μικρή υπηρέτρια. Η Σιμόν δεν άφησε να τής ξεφύγη αυτή η εύκαιρία κι' έτσι έκανε το «ντεμπούτο» της στο «Απολλό», έλπίζοντας ότι γρήγορα θά έκθρόνιζε και την πρωταγωνίστρια!

Η πρώτη εμφάνισις τής Σιμόν στο θατρο προσέχτηκε ιδιαίτέρως από τον σκηνοθέτη Ζάν Ταρρίνα, ο οποίος έσπευσε άμέσως να την καλέση για μια δοκιμή στο στούντιο. Και πράγματι, την άλλη μέρα η Σιμόν, τρελλή από τή χαρά της, «γύρισε» μπροστά στον σκηνοθέτη της ένα εύθυμο «σκέτς». Ήταν βέβαιη για τήν θριαμβευτική έπιτυχία της, όταν ξαφνικά, ύστερ' από δυο μέρες πληροφορήθηκε κατάπληκτη ότι ήταν «άκατάλληλη» για τον κινηματογράφο!

Η Σιμόν για μια στιγμή έχασε το θάρρος της και συλλογίστηκε να ξαναγυρίση στους γονείς της στη Μασσαλία. Μά η υπερηφάνεια του χαρακτήρος της την έσωσε. Έγκατέλειψε λοιπόν το «Απολλό» και με τις λίγες θεατρικές γνωριμίες που είχε κάνει, κατώρθωσε να προσληφθή στην όπερέττα «Μπούφ» και να παίξη το ρόλο μιας βοσκοπούλας στο περίφημο έργο «Ο Βασιλιάς Πωζόλ». Αυτή ήταν η πρώτη μεγάλη έπιτυχία της. Με τον ρόλο αυτό έγινε γνωστή στο παρισινό κοινό και έπι δυο ολόκληρα χρόνια εργαζότανε συνεχώς σέ διαφόρους όπερεττικούς θιάσους. Τέλος, έφτασε η μέρα του θριάμβου της. Στην όπερέττα «Ε-σού είμαι έγώ» δημιούργησε έναν άλησμόνητο ρόλο και κατέκτησε τήν συμπάθεια του γνωστού σκηνοθέτου Τουρζάνσκυ, ο οποίος πήρε τήν απόφασι να την λανσάρη με κάθε τρόπο στον κινηματογράφο.

Η τρελλή Σιμόν στάθηκε τώρα τυχερή. Με «παρτεναίρ» τον Λουσιέν Μουρατόρ, «γύρισε» με έπιτυχία τον «Άγνωστο τραγουδιστή» κι' έπειτα έφυγε για το Βερολίνο για να «γυρίση» ένα άλλο φιλμ στα στούντιο τής «Ούρα». Άμέσως κατόπιν επέστρεψε στο Μόναχο. Τέλος, ύστερ' από μερικά φιλμ «γύρισε» τήν μεγάλη έπιτυχία της «Τή Λίμνη των Κυριών», η οποία την ανέδειξε μεγάλη καλλιτέχνιδα και τής άνοιξε το δρόμο του Χόλλυγουντ. Σήμερα η Σιμόν Σιμόν «γυρίζει» εκεί κάτω μια κινηματογραφική υπερπαραγωγή μαζί με τον δημοφιλή Ρόναλντ Κόλμαν.

Η Σιμόν Σιμόν είναι ένα παράξενο κορίτσι, που υπερασπίζεται άγρια τήν ανεξαρτησία της κι' αποφεύγει τα πολλά λόγια. Οι μόνοι άνθρωποι τους οποίους φοβάται σ' αλήθεια είναι οι δημοσιογράφοι. Τήν πρώτη φορά που θέλησα να τής πάσω μια συνέντευξι, μου άπάντησε με άφέλεια:

— Σας φοβάμαι, γιατί θά γράψετε ένα σωρό... άνοησιές!

Μά έπειτα ξέσπασε σ' ένα ήχηρό γέλιο και μου διηγήθηκε περισσότερα πράγματα απ' όσα ήθελα να τήν ρωτήσω. Σας ξαναλέω, πως είναι ένα άλλοκοτο κορίτσι. Φαίνεται φίλαθλος κι' όμως δεν άγαπάει κανένα σπόρ. Ούτε

(Συνέχεια εις τήν σελίδα 63)

Η θεότρελλη Σιμόν Σιμόν

ΜΙΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ

(Συνέχεια έκ τῆς σελίδος 37)

Τραβήξαμε λοιπόν με την πρωτότυπη και ζωντανή λευκή σημαία μας μπροστά, κι' εμείς από κοντά του.

Μόλις προχωρήσαμε λίγα βήματα, είδαμε τὸ πλακόστρωτο γεμάτο ἀπὸ αἵματα, καὶ γύρω-γύρω, τσόλια καὶ παληόρουχα ἀνθρώπων καὶ στρατιωτῶν, καθημαγμένα. Λίγα βήματα παρέκει, ἄλλοι αἱματοθρεγμοὶ, οἱ τοῖχοι τῶν σπιτιῶν πιτσιλισμένοι ἀπὸ αἵματα, λευκὰ πανιά κουρελιασμένα καὶ ἀπὸ αἷμα κατακόκκινα.

Σκύλοι καὶ γάτοι καὶ κότες, γυρίζανε κοπαδιαστά, ἐλεύθερα στὸ δρόμο καὶ ζητούσανε τροφή. Στους στενοὺς τοὺς δρομους, τοὺς καθέτους πρὸς τὴν παραλία, Τούρκοι στρατιῶται ἐνήδρευον κρυμμένοι, πίσω ἀπὸ τὶς γωνιές καὶ προβάλλοντες τὰ ὄπλα, ζωσμένοι με ἀρμάθες φυσιγγίων στὰ στήθια τους καὶ με ἐφ' ὄπλου λόγῃ στὰ ντουφέκια.

Περιέργως, οὔτε μᾶς σταμάτησε κανεὶς, οὔτε μᾶς μίλησε, οὔτε ἔδειξε κανεὶς πὼς θέλει νὰ ἐμποδίση τὴν διάβασίν μας.

— Ξέρεις τουρκικά; μοῦ λέει ὁ Βουτσιναῖς.

— Γιατί; Νὰ ποῦμε κανέναν ἀμανέ;

— Μήπως, μᾶς ποῦνε νὰ σταθοῦμε καὶ εμείς δὲν ἐννοήσουμε καὶ μᾶς πυροβολήσουν.

— Ἄμα ἀκούσης «Ἡτούρ», τοῦ εἶπα, στάσου καὶ ἄμα ἀκούσης καὶ «Γιασάκ», μὴ προχωρήσῃς.

— Θὰ κάμω κάτι καλύτερο, μοῦ εἶπε, καὶ γύρισε καὶ μίλησε με τὸν Ἑγγλέζο.

Καὶ πρὶν ἐκείνος ἀπαντήσῃ, ἐπῆρε ἕνα μικρὸ μπαστοῦνι, ποῦ κρατοῦσεν ὁ Ἑγγλέζος, τοῦ ἔβγαλε τὴν κάτασπρη τὴν κάσκα, τὴν ἔβαλε ἐπάνω στὸ μπαστοῦνι καὶ τὸ ἐσήκωσε ψηλά, κρατῶντας τὸ σὰν σημαία.

Σὲ λίγο ὅμως τὴν ξανακατέβασε, ξετύλιξε τὸ τουλουπάνι καὶ τὸ ἀπλώσε, κάτω ἀπὸ τὴν κάσκα, γιὰ νὰ κυματίζῃ.

Ὁ Ἑγγλέζος ζήτησε τὴν κάσκα του, ἀλλὰ ὁ κ. Βουτσιναῖς τοῦ ἀπάντησε πὼς εἶνε κατὰ τὸ παρὸν ἀδύνατον νὰ τοῦ τὴν ἐπιστρέψῃ.

— Δὲν ἐννοῶ, εἶπεν ἐκεῖνος, καὶ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴ ζητῶ, ἕως νὰ ἐννοήσω.

Ὁ κ. Βουτσιναῖς τοῦ ἐξήγησε τότε:

— Διαφορετικὰ κρασί δὲν ἔχει! Τ' ἀκούς; Εἶνε ἔθιμο τοῦ τόπου.

— Ὅλ-ράϊτ!

Καὶ ἐξακολουθήσαμε τὸν δρόμο μας.

Τὶ ἔγινε κατόπιν, θὰ σᾶς το ποῦμε στὸ ἄλλο φύλλο.

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΘΕΡΡΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 32)

μιά ἀμφιβολία ὅτι τοῦ τὸ εἶχε στείλει ἡ ἀγαπημένη του. Ὁταν συνήλθε ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό του, πρόσεξε ἀκόμη ὅτι στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ φακέλλου ἦσαν γραμμένες ἡ ἐξῆς λέξεις:

«Ἐλάτε ὅταν θὰ ἔχη φεγγάρι κάτω ἀπὸ τὴν θεράντα μου...»

Κι' ὁ Πῶλ πῆγε με σφιγμένη τὴν καρδιά του ἀπ' τὴν συγκίνησι. Τόλμησε μάλιστα νὰ πάρῃ κι' ἕνα φίλο του. Φοβόταν μήπως τρελλαθῇ ἀπ' τὴ μεγάλη εὐτυχία του. Κάτω ἀπ' τὴν θεράντα ἔμειναν πολλὲς ὧρες συζητῶντας σὰν παληοὶ φίλοι. Ὅταν χώρισαν, ἡ Θέρρυ τοὺς ἔρριξε δυὸ κόκκινα γαρύφαλλα. Ἐφυγαν κ' οἱ δυὸ εὐτυχισμένοι. Μὰ ὁ Πῶλ δὲν γιαιτρεύτηκε ἀπὸ τὸν ἔρωτά του. Ἦθελε νὰ ἰδῇ ἀπὸ κοντὰ τὴν ἀγαπημένη του, νὰ τῆς μιλήσῃ καὶ νὰ τῆς πῇ ὅ,τι ἐνοιώθει γι' αὐτὴν στὴν καρδιά του.

Κ' ἡ Θέρρυ ἔπειτα ἀπὸ μερικὲς μέρες δέχτηκε.

— Μὴ φαντασθῆτε, τοῦ δήλωσε ὡστόσο, ὅτι σᾶς ἀγαπῶ. Τὸ γράμμα σας ἔφερε μόνο μιά ἀναστάτωση μέσα στὴν καρδιά μου. Δέχτηκα τὴ φιλία σας, γιὰ νὰ σᾶς παρηγορήσω καὶ νὰ σᾶς κάνω νὰ γιαιτρευθῆτε ἀπὸ αὐτὴ τὴν ψυχικὴ ἀρρώστεια σας. Ὅταν θὰ γίνετε ὅμως καλὰ, θὰ φύγω πάλι ἀπὸ κοντὰ σας.

Μὰ ὁ Ρουλιέν τῆς ἔπιασε με τρυφερότητα τὰ χέρια, φίλησε μ' ἀπέραντη ἀγάπη τὶς παλάμες τους, κ' ὕστερα τὰ ἔκλεισε καὶ τῆς εἶπε:

— Στὰ χέρια σας κρατᾶτε τὴ ζωὴ μου. Ἡ καρδιά μου εἶνε τὸ παιγνιδάκι σας. Ὅποτε τὸ βαρεθῆτε, μπορείτε νὰ τὸ σπάσετε. Σᾶς βεβαιῶ ὅτι παρ' ὅλο τὸν πόνο μου, θὰ ἔρω τὸ κουράγιο νὰ σᾶς χαμογελάσω καὶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὶς εὐτυχισμένες στιγμὲς ποῦ μοῦ χάρισσατε.

Μὰ ἡ Θέρρυ δὲν ἔσπασε αὐτὸ παιγνιδάκι... Ὅσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, τόσο συμπαθοῦσε τὸν Ρουλιέν. Καὶ ἕνα βράδυ

Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΜΠΟΜΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 41)

σματα καὶ σὲ χρυσό.

Οἱ ἀστυνομικοὶ πλημμύρισαν τὴν Καρολίνα, μὰ σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ ὁ Τὸμ Τόουχου εἶχε γίνῃ πάλι ἀφαντος. Τὸ μόνο ποῦ κατῶρθωσαν ν' ἀνακαλύψουν οἱ ἀστυνομικοὶ ἦταν ὅτι ὁ ἀρχιγκάγκστερ εἶχε ἀνταλλάξει τὸ αὐτοκίνητό του με μιά «Ρόλλς - Ρόις». Τὸ αὐτοκίνητο αὐτὸ, ποῦ εἶχε ξεχάσει νὰ τοῦ ἀλλάξῃ τὸν ἀριθμὸ, ἔθεάθη ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες στὴ Βαλτιμόρη. Οἱ ἀστυνομικοὶ τὸ περικύκλωσαν κι' ἔτσι ἔπιασαν ἕναν κουτσὸ Γερμανὸ γκάγκστερ, τὸν Σμίτ, ποῦ εἶχε λάθει μέρος στὴν ληστεία τοῦ θωρακισμένου αὐτοκινήτου. Με τὴ σύλληψι αὐτῆ, ὁ Τὸμ Τόουχου ἔχασε τὸν καλύτερο συνεργάτη του. Οἱ ἄλλοι τρομοκρατήθηκαν μήπως προδοθῶν ἀπὸ τὸν Γερμανὸ κι' ἔσπευσαν ἀμέσως νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν. Ἐτσι ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ἔξι Ἴρλανδοὺς ἀρχιγκάγκστερς ἀπόμεινε ὀλομόναχος. Ἐλεγαν μάλιστα ὅτι εἶχε προσθλήθῃ ἀπὸ φυματίωσι κι' ὅτι ἦταν ἕνα ἀνθρώπινο ράκος. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἐνέτειναν τώρα τὶς ἐνέργειές τους κι' ἕνα βράδυ, ἔδω καὶ λίγο καιρὸ, κατῶρθωσαν νὰ συλλάβουν καὶ τὸν Τὸμ Τόουχου, τὴν ὥρα ποῦ κοιμόταν στὸ δωμάτιο ἐνὸς ξενοδοχείου. Ὁ ἀρχιγκάγκστερ ἦταν στ' ἀλήθεια μιά «ζωντανὴ μπόμπα». Εἶχε πάντα γύρω ἀπὸ τὴ μέση του τὴν περίφημη ζώνη με τὴ νιτρογλυκερίνη. Οἱ ἀστυνομικοὶ γιὰ νὰ ἐξουδετερώσουν κάθε κίνησί του, τὸν χλωροφόρμισαν πρῶτα, καθὼς ἦταν βυθισμένος στὸν ὕπνο του καὶ κατόπιν τοῦ πέρασαν τὶς χειροπέδες καὶ τὸν... ξαλάφρωσαν ἀπὸ τὴν ἐπικίνδυνη ζώνη. Ἐπειτα τὸν μετέφεραν, ἀναισθητο πάντα, στὶς φυλακὲς τοῦ Σικάγου.

Ὁ Τὸμ Τόουχου, ὁ τελευταῖος «βασιλεὺς» τῶν γκάγκστερς τοῦ Σικάγου, ὁ τελευταῖος «Δημόσιος Κίνδυνος ἀριθ. 1» τῆς Ἀμερικῆς, κατεδικάσθη ἐσχάτως σὲ θάνατο καὶ πρόκειται τώρα νὰ πεθάνῃ πάνω στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα. Κι' ἔτσι φαίνεται πὼς ἡ βασιλεία τῶν γκάγκστερς ἔληξε πειὰ με τὸν πιὸ τραγικὸ τρόπο στὶς Ἠνωμένες Πολιτεῖες.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΖΩΗ ΤΗΣ ΣΙΜΟΝ ΣΙΜΟΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 49)

τὸ σωφάρισμα.

— Δὲν ἔχω καμμιά ὄρεξι νὰ σπάσω τὰ μούτρα μου! συνηθίζει νὰ λέῃ.

Ἐχει μπλέ, σκοτεινὰ μάτια, καστανὰ μαλλιά κι' ἐνῶ δὲν εἶνε λαίμαργη, ζυγίζει σωστὰ 52 κιλά. Τὰ χαρακτηριστικά της εἶνε τὸ θάρρος της κ' ἡ ὑπερβολικὴ φιλοδοξία της. Θέλει νὰ γίνῃ ὁ μεγαλύτερος «ἀστέρας» τοῦ κόσμου. Ἐκτὸς ἀπ' αὐτὰ, ἔχει καὶ μιά ἀθῶα μανία: μαζεύει γραμματόσημα!

Περιττὸ εἶνε ν' ἀναφέρῃ κανεὶς ὅτι ἔχει πειὰ συμφιλιωθῇ με τοὺς γονεῖς της κι' ὅτι ζῆ μαζὺ τους νοσταλγώντας κάποτε - κάποτε τὴ ναυτικὴ Μασσαλία καὶ τὴν ἐξωτικὴν Μαδαγασκάρη.

ΖΑΝ ΡΟΥΝΤΟ

Η ΜΙΛΛΟΡΑΙΝ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 14)

δώσω μιά φυσικὴ ἐξήγησι. Κι' ἀσφαλῶς θὰ τὰ νύμιζα σὰν μιά ψευδαίσθησι, σὰν μιά ἀπατηλὴ ὀπτασία τῶν ματιῶν τῆς γιαιγιάς μου καὶ τῶν δικῶν μου, ἂν δὲν ἔβλεπαν κ' οἱ ἄλλοι ὑπηρετές μας τὴν ὑπερκόσμια ἐκείνη φωταψία τῆς νεκροκλησιᾶς, κι' ἂν ὁ Ζοζέφ ἐπίσης δὲν ἔβλεπε — στὴν κουζίνα καὶ στοὺς διαδρόμους — τὴ φευγαλέα κι' ἀέρινη κι' ἀσυλληπη σιλουέττα τῆς γιαιγιάς μου: "Ἄν δὲν ἔβλεπε τὴ Μιλλοραίν της!!

Ποιὸς ξέρει, Θεέ μου! τί μυστήρια τριγυρίζουν τὸν ἄνθρωπο σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ;

ΣΑΡΑ ΦΟΛΕΨ

ρίχτηκε με δάκρυα στὴν ἀγκαλιά του καὶ μὴ μπορῶντας νὰ συγκρατήσῃ τὸν πόνο της, τοῦ ὠμολόγησε με πείσμα:

— Δὲν σ' ἀγαπῶ, Ρουλιέν! Ἄκούς, δὲν σ' ἀγαπῶ!...

Μὰ ἀντὶ νὰ φύγῃ, τόσο ἔγερνε μέσα στὴν ἀγκαλιά του. Κι' ὁ Πῶλ ἐνῶ τὴ φιλοῦσε καὶ τῆς χάιδευε τὰ ξανθὰ μαλλιά της, σκεφτόταν ὅτι αὐτὴ ἡ μπεμπέκα εἶχε γίνῃ πειὰ σωστὴ γυναίκα κι' ὅτι ἡ κερένια μαρκησία εἶχε ἀποκτήσει ἐπιτέλους καρδιά. Χάρης στὸν μεγάλο ἔρωτά του, αὐτὴ ἡ ὡμορφὴ μὰ ψυχρὴ κούκλα, εἶχε γίνῃ ἕνας σωστὸς ἄγγελος!

ΑΝΤΡΕ ΓΚΑΣΠΑΡ